



# ΡΩΜΙΚΕΣ

## ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και δεύτερον αριθμούντες χρόνον  
'στην κλεινήν εδρεύομεν γην τῶν Παρθενώνων.

Ἐγκαῖα καὶ χίλια κί' ἑπτά,  
εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτά.

**Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.**

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.  
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μὲν ὄνο.  
Γιὰ τὰ τένα ὄμια μέρη—δὲ κτὼ φράγκα καὶ ἴσ τὸ χέρι.

Μάρτη τοῦ μηνὸς δεκάτη  
κί' ἔτοιμάζουν τὸ Παλάτι.

**Τῶν ὄρῳ ξυλιῶν λήρου  
μέσα' στοῦ Κοιμητηρίου.**

Ψυχραῖα ββατο καὶ πάλι,  
σγῶλη, Περικλῆ, μεγαλῆ.  
Τὶ κερὰ καὶ τὶ λαμπάδες,  
δισκοί, κόλλυβα, παππάδες,  
ποταμοὶ θακρῶν, ὄμιοι,  
κί' αἰωνία τῶν ἡ μνήμη.

Μακρὰν τῶρα τῆς κραπίλης  
καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πάλης  
ἔλα νὰ θρηνησωμεν.

Καὶ τοὺς τάφους τῶν προγόνων  
μ' ἕξιτόρησι ἀγῶνων  
νὰ τοὺς συγκληνωμεν.

Κλάψε, πρόσωπις γελῶις,  
περασμένα μεγαλεῖα,  
κί' ἐκλιπούσαις προσωπίδα, ποὺ τῆς ἔχει κάνει ληθῶμα  
τῆς κοινῆς μητρὸς τὸ χῶμα.

Κόττα, πρόσωπο γελῶις,  
κί' ἔνα κί' ἄλλο Μαυσωλλῶις,  
κόττα μάτια βουρακωμένα, κόττα κἀθύργα μαυτῶλια,  
κόττα τάφους, Περικλέτο, ποὺ δὲν ἔχουνε καυτῶλια.

Ἐτάσσε γερὰν παρῆκτα,  
ἔτασσε καὶ κρονοβάλας,  
καὶ κραεὶ, παλτρομαζῆτα,  
βάλε σὲ νεκρῶν κεφαλεῖα.

Κί' ἡ ζωὴ μας ὄπιος εἶναι,  
σὲ νεκρῶν κρανίαι πίνε,  
καὶ μὲ τοὺς νεκροὺς εἰδομει  
κί' αἰωνία τῶν ἡ μνήμη.

Κόττα μνήματα πτωχὰ  
καὶ μεγαλῶ... χὲ χὰ χὰ.

Ποῦτος, ὀδοθητὰ δύο κί' ἔγκαῖα,  
κατ' αὐτοκινήτων λέγει κάθε γλῶσσα.

Ποίαις σκέψις προκαλεῖ  
τὸ μικρὸ καὶ τὸ μεγάλο...  
γέλα, Μεριστορελῆ,  
καὶ μὲ τῶνα καὶ μὲ τᾶλλο,  
καὶ καλοὺς κακοὺς εὐφῆμει,  
κί' αἰωνία τῶν ἡ μνήμη.

Π.—Πόσαις φοραῖς δὲν ἔλαφα σὲ τάφους καθισμένος  
τῶν ζωντανῶν τὸ γένος.  
Πόσαις φοραῖς δὲν γέλασα, βρὶ Φασουλῆ, σὰν εἶδα  
χωρὶς κανένα μορφασιῶν,  
χωρὶς κανένα σαρκασμῶν,  
μεγάλου καὶ μικροῦ νεκροῦ κίτρινῃν προσωπίδα.

Πόσαις φοραῖς δὲν ἔγινε κί' ὁ παλτρο-Περικλέτος  
φιλόσοφος Ἀμλέτος,  
καὶ δὲν ἐθρήνησε πιερά  
μὲ μέτρα καὶ μὲ στήχους  
δοσείων καύκαλα νεκρὰ  
καὶ σκώπτεις Ἰερήχους.

Πόσαις φοραῖς μ' ἔξυπνησε παλτρῶν παϊδιῶν ἦχος,  
πόσαις φοραῖς δὲν ἔγινε προγόνων τυμβωρῶτος,  
πόσαις φοραῖς ἀνιέρτακα καὶ πόθους ἰσαδῶνυσα  
καὶ μὲ κλαδί κυπριασχοῦ συγχρόνου ἰστερῶνυσα.

Πόσαις δὲν προσεφώνησα προγόνων σκελετοῦς  
κί' ἐξήτησα ζωῆς χῶμῳ καὶ σφρηγῶν ἀπ' αὐτοῦς.  
Πόσαις φοραῖς δὲν ἔγινε τροπαίον θρηνηδῶς,  
καὶ πόσαις δὲν ἐγέλασα μαζί σου βλακωδῶς.

Φ.— Τὰ γέλωτα καὶ τὰ κλάμματα  
συνειδημένα πράγματα,  
καὶ μάταιον κατήγητα, κινῶν κί' ἀνωφελεῖς  
τὸ νὰ θρηνηῖ τὸ μάταιον κί' ἡμερομν τῆς πλάκωσι,  
καὶ πάντα ματαιότερον νομίζετα νὰ λῆς  
τὰς προσπαθείαις τῶν Ρωμῶν εἰς τὴν ζωὴν τῆς θράκωσι.

Τὸ γελῆν καὶ τὸ θρηνηῖ  
τὴν μητέρα τὴν κλεινήν,  
ποὺ γανῶναι κεφαλαῖς,  
μάταιον κί' ἀνωφελεῖς.



Π.—'Ηθελα πολλές φορές σ'τη γενέτειρα του μώμου  
μ'ένα πρόσωπον νεκρού να σκεπάζω τὸ δίκό μου  
νὰ μὴ φαίνωται τὰ γέλωτα, ποῦ μοῦ φέρνει τούτ' ἢ πλάσις  
μὲ τούς τόσους τοὺς θριάμβους τῆς ἠφρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

Φ.— Βρέ κλαψέρ'Ιερεμία,  
μὴ τοσοῦτον ἀδυμῆς,  
κι' ἔλ' ἀπάνω σὲ μνημεῖα  
νὰ χορῶσάμε κα' ἔμετι.

'Ἐστῶσαν συχωρημένοι  
ἅλοι τοῦτ' οἱ πεθαμμένοι,  
κι' ὅσοι τὸν ἀνθρωπισμὸν ἀληθῶς ἐτίμησαν  
καὶ μὲ στέφανον τιμῆς θαλλόντ' ἐπέδημησαν,  
κι' ὅσοι μόνοι τῶν δουλεῖα  
εἶχαν πάντα τὴν κοιλά.

Μὴ διάκρισις καμμία  
'στῶν θανόντων τὰ μνημεῖα.  
Σ' ὄλους ἔναθε κερὶ,  
κόσμε! τάφους καλισταθίτως,  
καὶ καθεὶς ἕς συχωρῆ  
τοὺς νεκροὺς ἀδιακρίτως.

Μὴ διάκρισις καμμία  
'στῶν θανόντων τὰ μνημεῖα,  
καὶ συχωρεῖ τοὺς θανόντας βλακωδῶς ἐν ἀρετῇ  
κι' ὅσους ἔλεγαν γαιδάρους... ἦσαν ἄνθρωποι κι' αὐτοί.

'Στῶν νεκρῶν αὐτὰ τὰ μέρη  
ποῦ τὸ τίμιο τὸ χερί,  
Περικλέτο μου κουτῆ,  
ποῦ δὲν ἔκλειψε ποτέ;

'Ἀλλὰ ἔξερεις νὰ μοῦ πῆς  
ποῦ κι' ἐκεῖνο τῆς κλοπῆς;  
Πᾶνε καὶ τὰ δύο, βλάκα,  
κι' ἔλωσαν ὑπὸ τὴν πλάκα.

Τάφους γύρω σου θεάρε!  
κι' ἀπαξάπαντας συχωρεῖ,  
κι' ὅσους πῆθαναν ἐντίμως μακαρίζοντας τοὺς φαύλους,  
ποῦχουν νὰ πληρῶσουν καύλους  
γῆ τοῦ Χάρου τὰ πορθηματά,  
καὶ παραδῆς γιὰ μνημεῖα.

Μὰ συχώρησε κι' ἐκεῖνο, ὅπου ὄρσε μὲ σισύραις,  
καὶ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου  
'Ζήληψε μὲ τὴν καρδιά του  
τὴν ζωὴ τῶν ἐνακέρτων καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς ψείραις.

Περικλέτο κακομοίρη,  
μὲς σ' αὐτὸ τὸ κοιμητήρι,  
ποῦχει τώρα πανηγύρι,  
γύρνα μὲ λιθάριον σ' ἔρι,  
καὶ λιθάριζε καὶ τοῦτον, καὶ λιθάριζε κι' ἐκεῖνον,  
παραβλέπων τὴν βλακείαν τῶν παθῶν τῶν ἀνθρωπίνων.

'Ἐδῶ μέσα σ'τὰ μνημεῖα  
ποῦ χρηστότης κι' ἀτιμεία;  
Φαύλους καὶ χρηστοὺς εὐφῆμει,  
κι' αἰωνία τῶν ἡ μνήμη.

Βλέπω γύρω μου τοὺς ζῶντας καὶ ψελλίζω μοναχὸς μοῦ:  
δὲν βρεθῆκαν νὰ ζοῦνε μὲ; σ'τὰ βάζανκα τοῦ κόσμου.  
Βλέπω καὶ τοὺς πεθαμμένους καὶ φωνάζω, τραγογιῆτη:  
δὲν βρεθῆκαν καὶ τοῦτο νάναί πάντα πεθαμμένοι.

Πῖνε, Περικλέτο, πάλι  
μέσα σὲ νεκρὸ κεφάλι.

Τίγος νάναί τάχα τοῦτο; γὰν ἐφήσο; νάναί γέρο;  
ἀνδρικόνη ἢ γυναικίον, ἢ καὶ γένους οὐδετέρου;

Π.— 'Ἐγὼ ξέρω θετικῶς  
ὅτι τοῦτο τὸ κρανίον  
εἶνα: κάποιος γυναικίος,  
καλλονῆς ἐκ τῶν σπανίων.

Εἰς αὐτὴν ἔδῶ τὴν τρύπα  
ἦτο, φίλε παρλαπίπα,  
τριανταφυλλεῖο στόμα,  
ποῦγινε σκολήκων βρώμα.

Κύτταξέ το... ποῖα φρίκη!...  
ποῦ τὰ πρῶτα χρομάτὰ του;  
τὶ φοικτὸ μασκαραλῆται  
τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

Γυναικίαια κεφαλὴ  
καὶ σαμπάνια μέσα γύνο,  
κι' ἂν μπορῆς, βρέ Φασουλλῆ,  
φίλησέ τὴν ὅπως εἶναι.

Φ.— Νὰ κι' ἐκεῖνο... κύτταξέ το...  
τὸ γνωρίζω, Περικλέτο.  
Εἶναι κάποιου γεραροῦ,  
κοιμηθέντος πρὸ καιροῦ.

Εἰς αὐταὶς ἔδῶ τῆς τρύπαις ἦσαν μάτμα μὲς φορὰ,  
ποῦ βεβαίως τοιμπλασμένα θὰ ζυπνοῦσαν τὸ πρᾶϊ,  
κι' εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ἦτο μία μύτη, μασκαραῖ,  
ποῦ θὰ πάθαινε κι' ἐκεῖνη σὰν κι' ἔμας κατατροῦ.

Τώρα πᾶς μὴδὲ συνάχῃ, μῆτε μισομάντλο...

Π.— Βλέπε τάφους ἔξαμακένους δίχως παλκομάντλο.

Φ.— Παρατήρησε, βουδάκι,  
τοῦτο τὸ γερὸ κεφάλι.

Π.— Δῶσε μοῦ το...

Φ.— Τὸ γνωρίζεις; Ἦτο κάποιου βουληφόρου,  
ρέκτου, γλωσσοκαμπανάτου, κι' ἐν τοῖς πρῶτοις λιμαδρόου.

Φ.— Λὲν πῶς τάχε τετρακόσα,  
'γύρουε κι' ἴπουριλίχια...  
κρίμα κρίμα τέτοια γλώσσα  
νὰ τὴν φῆνε τὰ σκουλήκια.

Π.— Κλάψε τον τὸν βουλευτῆ...  
τέτοιας γλώσσας σὰν κι' αὐτῆ  
ἔπρεπε σκουλήκων βρώμα  
νὰ μὴ γίνωται σ'τὸ χῶμα.

Ποῦ καὶ τόνος ὑψηλός;  
ποῦ καὶ τόνος χαμηλός;  
ποῦ μελῆρρυτος αὐτῆ  
μὲ χειμάρρους εὐγλωττίας  
διαρκῶς νὰ κελᾶθῃ  
σὲ ζήτηματ' ἀπαρκίας;



**Βάρδα, Περικλέτο βρώμα,  
κι' όλους θά σάς κάνω ληώμα.**

Που τὸ στόμα τὸ στώμυλον,  
φοβήτρον ἔχθρων καὶ φίλων;  
που ραντίσματα σιέλων;

Πίστους, ποτὲ μ' αὐτὰ,  
γλωσσοκόπτε βουλευτὰ,  
πῶς θά' βρῆς τοιοῦτον μέλλον;

Φ.— Ἐπρεπε γὰρ τέτοιας γλώσσας ἕκ Πάνθεν νὰ γίνῃ  
μὲς' στή; δόξῃ τὸ καμίνι,  
καὶ νὰ μένουσιν ἐκεῖ πέτρα  
γὰρ παντοσινή φοβέρα.

Ἐπρεπε, βρὲ Περικλέτο, νὰ μὴ ληῶνουσιν μὲς' στή γῆ,  
καὶ νὰ δείγμασ' στοὺς ἔξωτους  
γὰρ παλλήθιον τοῦ γένους  
ἀπὸ γλώσσας συλλογῆ.

Τέτοιας γλώσσας σὺν καὶ τούτῃ,  
που μὲς' ἐμπαθῶνται, φουρτῆ,  
τὰ Συντάγματα φαρσί.

Ἐπρεπε, που λὲς κατ' εἶδον  
νὰ τῆς βάζωμε' στὸ ζῆδι,  
νὰ τῆς κάνωμε' τουρσί.

Κι' ἡ πατρις ἡ ψευραλὴ  
νέχη συλλογῆν γλωσσῶν,  
που τῆς ἔφασαν τὰ κλέκα  
τῶν αἰώνων τῶν χρυσῶν.

**Λόγος πρὸς πάντας  
τοὺς μεταστάντας.**

Φ.— Τελειώτες προσφίτες,  
ἔρχεται κι' ὁ Φασουλῆς.

πάλιν νὰ πῶς ἐνοχλήσῃ  
καὶ πολλὰ νὰ σῶς μιλήσῃ.

Δὲν μοῦ λέτε πῶς περνάτε ; . . .  
τί καλὰ που δὲν πεινάτε,  
καὶ δὲν ἔχετε κοιλιά,  
καὶ δὲν κάνετε δουλεῖα.

Κι' ἂν ὁ θάνατος μὲς' μέρα  
λείψῃ γὰρ τὴν ἄλλη σφαίρα,  
μὰ γὰρ τοὺς Ρωμηούς καὶ μόνον  
εἰν' ἑπάναγκες νὰ μένῃ  
στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,  
προσφίτες μου πειθακμένιοι.

Ἔτσι μόνο θά' συγάζουσιν μὲς' γὰρ πάντ' ἀπὸ δουλεῖα  
κι' ἀπὸ δράσεις κι' ἀπὸ πλοῦτους,  
κι' ὄπνος διαρκῆς γὰρ τούτους  
κι' αἰώνια τεμπελιά.

Τί καλὰ που τὴν περνάτε,  
τί καλὰ που δὲν ζυπνάτε  
'σθην κοιλιάς τῶν κλαυθμῶνων  
μὲ τῆς σφίψεως τὸν πόνον.

Κι' ἐγὼ' στὸ Βουλευτήριον,  
τοῦ κράτους τὸ σωτήριον  
καὶ μέγα κοιμητήριον,  
πηγαῖνο μὲ τὸν Περικλῆ ν' ἀκούσω γὰρ πολλὰ  
κι' ὄπνος βαρῆς, μολοδδῆτος, τὰ μέτρα μου σφαλῆ.

Μορφεὺς μορφεῶν μὲς' καλεῖ μὲς' στή γλωσσοκοπῆν,  
κι' ἐκεῖ' στὸ Βουλευτήριον  
καθῶς' στὸ Κοιμητήριον  
ὄπνος χωρὶς ἀνιέρματα τῆς φαντασίας πλάνα.

Κι' ἐνθ' κοιμουμαι, προσφιλες,  
 'στὰ θεωρετα της Βουλῆς,  
 ὁ φίλος μου προσεκτικὰ  
 λόγους ἀκούει σοβαροῦς  
 ἐπάνω'στὰ διδασκτικὰ,  
 'στῆς γλώσσας καλ'στους μαλλιαροῦς.

'Στὰς κλεινὰς ἰοστεφάνους τί θεάματα ποικίλα !...  
 εἶγανε μεγάλα χάλια  
 καὶ τὰ νέα Κερναβάλια,  
 παρ' ὀλίγον εἰς τοὺς δρόμους νὰ μὴν ἔβγη κι' ἡ γκαμήλα.

Κερναβάλι συμφορῆς,  
 ὀλοϊ' φέτος ἄδρανεῖς,  
 κι' ἔβαρνετο κανεῖς  
 νὰ ντυθῆ καὶ μασκαρῆς,  
 κι' ἔβγαინε νὰ 'βῆ τοὺς ἄλλους, μὰ καὶ τοῦτοι' βῆσαν πάλι  
 γιὰ νὰ 'δούν ἐκείνου, κι' ἔτσι γιὰ τοὺς ἄλλους' βῆσαν ἄλλοι.

Κι' ἂν κι' ὄρισθησαν προχειρῶς μὲ παράδες ἀριστεία,  
 μὰ περίμεναν ἀδικίως εἰς τοῦ Πῶπ καὶ' στὴν Ἑστία  
 νὰ περάσουν μασκαράδες νὰ μὰς' ποὺν καμπόσ' ἀστεία.

Σήμερα κι' οἱ φοικαράδες  
 'σῆμωσαν' φηλὰ τὴν μύτη,  
 ὅμως ἤλθαν μασκαράδες  
 καὶ' στὸ πλοῦσιό μου σπῆτι.

' Ἀγνωστοί μου καὶ γνωστοί  
 μοῦπαν ὄλοι : καλησπέρα,  
 ἕνας τ' ὅπως Γαλλισί,  
 κι' ἄλλοι πάλι Γαλλισί  
 μοῦ φωνάζει : μπόνα σέρα.

' Ἐσκουπίσθησαν σκαλιὰ,  
 'βγάλαμε καὶ τὰ χαλιὰ,  
 κι' ἔμεινε γυμνὸ καὶ σκέτο  
 τοῦ σπητηοῦ μου τὸ παρκέτο.

Μοῦ τοιμπίσανε τῆς γάμπαις  
 ὀρθὸ γνωστοὶ μασκαρατζῆκοι...  
 'πῆρα καὶ καμπόσαις λάμπαις  
 γιὰ τὴν σάλα μὲ τὸ νοκί.

Βρὲ καλῶς' στοὺς, βρὲ καλῶς' στοὺς,  
 τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς ἀγνωστοὺς.  
 Εἶγα δυνατὴ βλακεία  
 κι' ὅπως πέρου κυλικεῖα  
 μὲ νερὸ Δεσάμενης,  
 μὰ δὲν ἔπινε κανεῖς.

' Πέρασαμε πολὺ καλὰ,  
 κι' ἐνθ' συνέβαιναν πολλὰ  
 'στὰ κράτη τὰ Παρισίτρια,  
 ἐδέγοντο' στοὺ Μασσαλέ  
 κι' ἔκει' στοὺ Καποδιστρια.

' Ἦλε κι' ἡ Σαρρακοστή μὲ τὴν Καθηρὴ Δευτέρα  
 κι' ἀνεφώνησε φωνὴ διατόρως ἔδω πέρα :  
 Εὐτυχεῖς οἱ συντριβέντες μ' αὐτοκίνητα τρανῶν  
 εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθῶνδων.  
 Μακαρία κι' ἡ γυναίκα, ποῦ σὲ μὰζαν μετεβλήθη  
 μ' αὐτοκίνητον τοιοῦτον, κι' ἐπευφήμησαν τὰ πλῆθη.

Εἰς αὐτὸ τὸ νέον μνημα  
 ἐξω τῶν ματαιοτήτων  
 ἀναπαύσε' ἕνα θῆμα  
 σεβαστῶν αὐτοκινήτων.

' Πήγαინε νὰ προσκαλέσῃ μὰς γειτόνισσα κι' ἐκείνη  
 νὰ περάσουν τὴν βραδιά,  
 πλὴν εὐτύχως, παιδιὰ,  
 πτώμ' ἀγνωρίστον νὰ γίνη.

' Ἀς ἀνοίγῃ τὰ στραβά τοῦ κι' ἕνας κι' ἄλλος κεχνητοῦ  
 κι' αὐτοκίνητ' ἂν δὲν βλέπῃ νὰ τραβῆ' στὸν τοῖχο πέρα...  
 μὴτε Πρίγκηπες δὲν φταῖνε, μὴτε κι' ὁ γνωστός ὁ νεός,  
 ποῦναι καὶ πατὴρ τοῦ κράτους, κι' ἔγει κι' Ἰγουργὸ πατέρα.

Ταῦτοκίνητα δὲν φταῖνε, μὴτ' ἔκτεινοι ποῦ σημαίνου.  
 φταῖν ἐκείνοι, ποῦ κλειρομένοι μὲς' στὰ σπήτια των δὲν μέ-  
 ἀλλὰ' ἔρισκονται' στοὺς δρόμους σὲ πολιτισμοῦ καιροῦ, ἴνου,  
 ὅπου κόσμος ἀπειλεῖται μὲ θανάτους τρομεροῦς.

' Στὸ Βασιλεῖον τῶν νόμων, τῶν θεσμῶν, τῶν παπαγάλων,  
 εὐτυχεῖς οἱ συντριβέντες μ' αὐτοκίνητα μεγάλων,  
 ποῦ νηροῦν ἀστραπηθῶν  
 ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁδῶν.

Κόσμο τῶν αὐτοκινήτων, ἴλωος ἤμην γενοῦ,  
 κι' ὅπως κόβεται' στὸ μέλλον μ' αὐτοκίνητον τρανοῦ,  
 καὶ τὸ κράτος θὰ τὸν κλαίῃ καὶ θὰ γίνεταί θυσία  
 κι' ἡ κηδεία τοῦ διαπᾶρη θὰ τεληταί δημοσίᾳ,  
 κι' ὅσον ἀσημος κι' ἂν εἶναι θὰ τοῦ στεῖλουν καὶ στεφάνι,  
 πιθανὸν καὶ Μαυσωλετα τὸ Κουβέρνο νὰ τοῦ κἀνη.

Κρίμα σετ, κεκοιμημένοι, ποῦ πεθάνατε προῶως  
 κι' ἀναπαύεσθε' στὸ γῶμα  
 πρὶν ἰδῆτε κᾶν ἀκόμα  
 κι' αὐτοκίνητα νὰ τρέχουν κατ' ἀνθρώπων παραφῶως.

Κρίμα κρίμα, δυστυχεῖς, καὶ καθεὶς σὰς ξανακλαίει,  
 ποῦ τοῦ τρέχοντος καιροῦ δὲν προφάσατε τὰ κλέη.  
 Μήτε τῆς τιμωτέρας θ' ἀπολαύσατε τιμῆς,  
 μήτε τῆς χαρῆς ἡμῶν,  
 σφάγια νὰ σὰς προσφέρουν αὐτοκίνητο τομαῖς  
 'στῆς προόδου τὸν βωμῶν.

Χαίρετε, κεκοιμημένοι, καὶ τοῦ χρόνου τέτοια' μέρα  
 ταῦτοκίνητα λυσώδη νὰ χμηρῶν κι' ἔδω πέρα.

Καὶ καμπόσαις λαμπαις,  
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιας.

' Ὄφθαλμίατρος ἐν πρώτοις κι' ἄνθρωπος χρυσὸς συγχρόως,  
 ὁ Δημητῆρος ὁ Ξεθορῶνος,  
 ἐμνηστεύθη μὲ τὴν Ἄνα τὴν Κακακοπούλου τῶρα,  
 μὰ χαριτωμένη κόρη καὶ τοῦ Περαιῶς σινιόρα.  
 Καὶ' στὰ στέφανα τοῖς εἶπαν, κι' ὁ Ρωμῆος ἀπὸ ψυχῆς  
 ἐπευχθῆ' εἰς τοῦτους γάμους μακαριοῦς καὶ ταχεῖς.

' Ἐκ δίδονται κι' οἱ Δημάρχοι τῶν Ἀθῶνδων, βιβλίον  
 τὴν δρᾶσιν τὴν δημοτικὴν τῶν Ἀθῶνδων ἐγγλίον.  
 Γεωργῆς Παρασκευάπουλος, ὁ Γραμματεὺς τοῦ Δήμου,  
 συνήγαγε μ' ἀκριβείαν ἱστορικῶν δοκιμῶν.